

העלון טעון גניזה, אין לקרוא בזמן התפילה!

פרשות "קרה"

זמני השבת

ר"ת	יעיאת שבת	כניסת שבת	המגים ל"פ לוח "אור המים"
21:20	20:24	19:13	ירושלים
21:17	20:22	19:30	ת"א
21:21	20:25	19:34	חיפה
21:17	20:21	19:30	באר שבע

שבת שלום ומבורך!

"ויקח קרח בן יצהר בן קהת בן לוי ודתן ואבירים בני אליאב ואון בן פלת בני ראובן". אם נסתכל היטב, אפשר לראות שיעקב אבינו לא מוזכר כאן, הרי היה צריך להגיד "בן קהת בן לוי בן יעקב", אז מדוע באמת לא נזכר שמו? מסביר הרב פינטו, שהתשובה נמצאת בדברי רש"י הקדוש, יעקב אבינו התפלל וביקש רחמים על עצמו מלפני ה' שלא יזכר שמו במחלוקת הזאת. יעקב אבינו ידע, עד כמה קשה בעיני ה' המחלוקת עד כדי כך שלא רצה שאפילו שמו יוזכר בה. ועל כן צריך כל אדם להשתדל לברוח מהמחלוקת ומכל דבר רע שמרחיק אותנו מה' יתברך. מסופר, על עגלון בעיר קטנה ברוסיה, שהיה העגלון היחיד בעיר, וכל הנסיעות שהיו לאנשי העיר היו נעשות דרכו. עגלון זה היה חרוץ, וכולם היו מרוצים ממנו. לימים, הגיע עגלון חדש וצעיר לעיר, והחל גם לעבוד בנסיעות, דבר שבא על חשבוננו של העגלון הוותיק. כעס העגלון הוותיק והחל לקנא, הוא קרא לעגלון החדש והחל להתלונן בפניו כי הוא גוזל את פרנסתו, לעומתו טען העגלון הצעיר, כי עבודה רבה יש בעיר, ולשניהם יש מקום לפרנסה. ישבו והתווכחו עד שהגיעו להסכמה, כי העגלון הוותיק ישאל את העגלון הצעיר שאלה בהלכות עגלונים, ואם העגלון הצעיר ידע לענות, ישאר בעיר, ואם לא ידע לענות, יצטרך לעזוב. "אמור נא לי, מה תעשה אם אתה מסייע בעגלה משפחה גדולה עם הרבה מזוודות, וביום חורפי נכנסת בטעות, לדרך שיש בה בוך רב, והסוסים ואופני העגלה נתקעו בבוץ ולא מצליחים לצאת?" מיד ענה העגלון הצעיר: "אכה את הסוסים חזק בשוט, עד שיתאמצו ויצאו מהבוץ" אמר לו העגלון הוותיק, "הכית, ולא עזר, מה תעשה עוד?" ענה העגלון הצעיר, "אוריד את המזוודות, ולעגלה יהיה יותר קל להיחלץ". אמר לו העגלון הוותיק: "עשית זאת ולא עזר מה תעשה אז?" מיד ענה העגלון הצעיר, "אוריד את כל הנוסעים ואבקש מהם לדחוף את העגלה". אמר לו העגלון הוותיק "עשית זאת ולא עזר, מה עוד תעשה?" התבייש העגלון הצעיר ואמר: "יותר, אין לי מה לעשות". אמר לו העגלון הוותיק "ניצחתי, עכשיו עליך לעזוב את העיר". הסכים העגלון הצעיר לעזוב את העיר, אך בטרם יעשה זאת, דרש לדעת מהעגלון הוותיק, מה באמת עושים במקרה כזה, מיד ענה לו העגלון הוותיק: "עגלון חכם לעולם לא נכנס לבוך מלכתחילה". נלמד מוסר השכל ממעשה זה ונאמר "אדם חכם לא נכנס למחלוקת" אדם חכם מתרחק מהרע ומכל דבר שנגד רצונו ה'. וכל מחלוקת מתחילה מקינאה ורדיפה אחרי הכבוד. ואפשר גם לראות גם בדברי רש"י על הפסוק הראשון של הפרשה, את המידה הפוכה מהגאווה והקנאה והיא מידת הענוה. רש"י הקדוש בפירוש על הפסוק הראשון בפרשת קרח "ויקח קרח" כותב: "פרשה זו יפה נדרשת במדרש רבי תנחומא". וכי יעלה על הדעת שפרשן ירושם דבר כזה? שיש פירוש יפה מאוד במדרש אחר? זאת ענווה גדולה ביותר, שרש"י כותב לך, שיש פירוש יפה על הפרשה הזאת במדרש תנחומא. צריך האדם לעבוד על מידותיו, לזכות להגיע לדרגה שהוא מסוגל לפרגן לאדם השני, שלא כך הטבע, אדם מנסה לבלוט במקום חברו, אבל ההפך הוא הנכון, תפרגן, תגיד מילה טובה, תן לו עידוד, תחזק אותו, גם אם זה יובא על חשבונך תעשה זאת, ותראה שה' יצליח דרכך, כי האדם שרודף אחרי הכבוד, הכבוד יברח ממנו, אדם שמתנהג בענווה ה' יגרום לכולם לכבד אותו.

העלון מוקדש לעילוי נשמת:

יצחק בן רחל
דוד בן נטע
עמרם יחיא בן עיישה
יעקב בן מרים
גראן בת גואר
שלמה בן נבט

גרשון בן רחמה
אהרון בן חזלה
חי בן ירדנה
חנניה בן אסתר
יהושוע בן תמו
יוחנן בן בסקי
נתנאל בן אורלי
ישראל בן נרה
יעקב בן סעידה
אליהו בן רחל
שמעון בן עיישה

אורלי בת סעידה
נוריה בת נעימה
קוקב בת אביגיל
אינס בת מרים
חדווה בת מסעודה
ציפורה בת רבקה
ז'נין בת מזל
שרה בת זילפה
שרה בת חנינה
אליס עישה בת סימי
חנה בת זוהרה

לעילוי נשמת:
חכם ישר בן ציון זצ"ל בן שפרה ע"ה
שמעון בן שרה ז"ל
טובה בת שרה ז"ל

"הדיבור הוא דרך יקרה לגלות את פנימיותך, מחשבותיך, רגשותיך, ורצונותיך. התבונן ושמור על נקודה חשובה זו שבה עצמותך הופכת למילים." (רבי נחמן מברסלב)

2 אָמֶר

3 אָמֶר

4 אָמֶר

ראשון	כט' סיון	שני	ל' תמוז	שלישי	א' תמוז	רביעי	ב' תמוז	חמישי	ג' תמוז	שישי	ד' תמוז	שבת	ה' תמוז
ערב ראש חודש ל"א תחנון במנחה פטירת הצדיק: ר' שלמה דאנה	א' ראש חודש ל"א תחנון פטירת הצדיק: ר' שלמה קלוגר	ב' ראש חודש ל"א תחנון פטירת יוסף הצדיק	ר' נחמן מהורדנאק פטירת הצדיק:	ר' מנחם מנדל שינאורסון פטירת הצדיק:	ר' אליהו לופס ר' דוד שרגא ר' פנחס הורוביץ המהר"ם מרוטנברג	ר' יוסף קוטנפולן פטירת הצדיק:							

מתורתו של הרב הגאון יורם מיכאל אברג'ל

אמרי נועם

בצור ירום

לכן אמרו חכמים (פסחים, קי"ט, עמ' ב) שלעתיד לבוא דוד המלך עתיד לזמן (על הכוס של ברכת המזון), כי אברהם יצחק ויעקב משה ויהושע לא הגיעו לשלמות של דוד. אין נותנים לזמן אלא למי שהוא טוב עין, טוב עין זהו אחד שמוכן להכניס את כל האנשים לעול התשובה, הוא לא דחה אף אחד, אפילו שימעי שהיה פושע למלכות, דוד המלך קירב אותו אליו לתשובה, אבל ה' יתברך רצה לעזור לשימעי יותר מזה, אמר לו "אם אתה מתכוון לשימעי יהיה חלק למעלה בשמיים, אין לו סיכוי, כי הוא שרף את המקום שלו. אבל אם אתה רוצה, אתה יכול לעשות לו תיקון בעולם הזה". וכך היה, בניו בן יהודע במצוות שלמה עשה מה שצריך לעשות והכל התסדר. דוד המלך הקים עולה של תשובה, לא מדובר על תשובה מיראה אלא על תשובה מאהבה, כי תשובה רגילה (מיראה) כל אחד עושה, כל אחד נותן צדקה ומכה על ליבו באמירת תחנון. וכי זו תשובה – להכות באגרוף רשע, כדי לפנות מקום לעבירות נוספות כמו שנותנים מכות לשק קמח כדי לדחוק את הקמח פנימה שיהיה מקום להוסיף עוד. על זה נאמר " על מה תוכו עוד תוסיפו סרה" (ישעיהו א') מכים על ליבם באמירת הוידוי כדי להוסיף עוד כמה עוונות קשים. לכן כל אחד צריך לדאוג שהמוח יעבוד כי שוטה פטור מכל המצוות ואין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנסה בו רוח שטות. (גמרא סוטה ג' עמ' א). ולכן אנשים לא עושים תשובה. אבל אם האדם היה מבין, ולו לרגע אחד, מהו העונג האמיתי הגדול של קרבת ה' הוא היה מפיק את כל גופו ונשמתו ונכסיו ועתידו ותפקידו, בשביל רגע אחד של תשובה. כי אם אדם זכה להשיג דקה אחת מתוך תשעים שנה, שישים שניות של תשובה מאהבה – בזה הוא רכש את כל העולם הבא שלו. (בצור ירום חלק א' פרק א', עמ' 179-178).

בעניין מה שפתחה האדמה את פיה ובלעה את קרח ואת כל אשר לו, באים חז"ל במסכת אבות (ה,ו) ומלמדים אותנו שיטת עשרה דברים שהקב"ה ברא אותם בערב שבת בשעת בין הערביים (בין השמשות) סמוך ממש לכניסת השבת, ושלושה מתוכם הם: "פי הארץ", "פי הבאר", ו"פי האתון". והיינו, שכבר בערב שבת של ששת ימי בראשית, צפה הקב"ה את המחלוקת שיעשו קרח ועדתו על משה רבנו, ולשם כך ברא את פי הארץ (האדמה) כדי לבלוע אותם. וכן צפה הקב"ה שישראל יאמרו על הבאר שנבראה להם במדבר בזכותה של מרים הנביאה וסיפקה להם מים לשתייה במשך ארבעים שנות הליכתם במדבר, וברא ה' פה לבאר כדי שגם היא תאמר שירה יחד עם בני ישראל, כמו שנאמר "עלי באר ענו לה" (במדבר כא,ז), משמע שהבאר היתה שרה ועם ישראל עונים אחריה. וכן צפה הקב"ה שבלעם הרשע ילך לקלל את עם ישראל, וכבר ברא את פי האתון שלו כדי שתוכל לדבר ולהוכיח אותו על כך בדברים קשים ומביזים.. והפלא הגדול הוא, שכל שלושת הפיות האמורים כאן, נזכרים בשלושת פרשיות השבוע שאנו עוסקים בהם בשבועות אלו, שהרי פי הארץ נזכר בפרשתנו – פרשת קרח, ופי הבאר נזכר בפרשה הבאה – פרשת חקת, ופי האתון נזכר בפרשה שאחריה – פרשת בלק. ונבראו שלושת הפיות הללו דווקא בערב שבת, סמוך ממש לכניסת השבת, כדי לרמוז לנו שכל מי שחפץ שתשרה עליו קדושת השבת, חייב להסיר מליבו עוד לפני כניסת שבת, את שלושת המידות המגונות – הקנאה התאוה והכבוד. (מתוך אמרי נועם, במדבר, קרח, מאמר ד').

הליכותיו והנהגותיו בקודש של סידנא בבא סאלי

מעשה באברך שהרגיש שבמשך כמה שבועות, שלום ביתו התערער וללא כל סיבה הגיונית הוא ואשתו החלו להתווכח על כל משפט שהיא אומרת הוא מגיב בכעס ובדברים בוטים כנגדה ואף היא משיבה לו בכעס. יום אחד שאל האברך את אשתו "מה קרה לנו? הרי איננו שונאים זה את זה, אז מדוע התחלנו להתווכח כך?" שניהם החליטו לבדוק במעשיהם, ובדקו במזוזות הבית, לא מצאו שום סיבה הגיונית לדבר. לאחר כמה ימים הסירו את השטיחון שליד פתח הבית, כדי לנקות את המקום, והינה מצאו צלב קטן מתחת לשטיחון. האברך שבר את הצלב וסילקו מיד, וראו זה פלא, שלום הבית הושב על כנו מיד לאחר סילוק הטומאה הזאת ממפתן הבית. סידנא בבא סאלי הקדוש, היה רואה למרחקים והיה מסלק אף הוא את טומאת עבודה זרה, רבים הסיפורים על כך, כמו אותו הזוג שהגיע להתברך בילדים, ובבא סאלי ביקש מהם שיסלקו את הדברים הלא צנועים וטומאת העבודה זרה מביתם, הם לא ידעו כלל שיש להם דברים כאלה בבית, אך בבא סאלי ראה זאת למרחקים, ולאחר שהם סילקו את הטומאה, זכו לילדים.

רבנו הקדוש רבי נחמן מברסלב

רבי נתן מברסלב אמר פעם, כי הסיבה לכך שזכה ללמוד ולדעת מתורת רבי נחמן יותר משאר תלמידיו, היא בגלל לילות השבת בחורף. מפני שבלייל שבת היתה קדושה נוראה מאוד על פני רבי נחמן, והיה אומר דברי תורה ביראה גדולה, ורבי נתן נמשך ליבו לשיעורים הללו, ושאר תלמידי רבי נחמן, אף על פי שגם להם היתה התלהבות מכך, היו הולכים לישון לאחר מכן, אך רבי נתן מחמת אש התורה שבערה בליבו, לא היה יכול להירדם, והיה יוצא מחוץ לעיר ברסלב, למרגלות ההרים ליד הנהר. והיה צועק שם לה' יתברך ומתבודד והיה מתפלל שיזכה שיכנסו דברי התורה לליבו ויתקיימו בו, ובבוקר השכם להתפלל בהתעוררות גדולה ובפרט בפיוט נשמת כל חי, שר שירים ותשבחות לה' יתברך בניגון מיוחד המעורר את הלב מאוד. (שיח שרפי קודש – א – תרסד).

גם אתם יכולים להיות שותפים ביזכי הרבים!

לקבלת העלון באיזור מגורכם, ולהקדשת שם להצלחה, רפואה או לעילוי נשמת יקירכם ולהיות שותפים ביזכי הרבים.

צרו קשר במס': 0523458725

הבעל שם טוב הקדוש

בעיר אחת היה אומן בעל מלאכה שהיה עושה פוזמקאות (סוג של גרביים). אותו אדם היה יהודי פשוט ביותר, שאת מרבית מזמנו הקדיש לעבודה, אך גם אדם זה היה מתפלל בקביעות בבית הכנסת. הוא היה מגיע לבית הכנסת, אם מצא בבית הכנסת עשרה מתפללים, היה מתפלל במניין, ואם לאו – היה מתפלל לבדו, ביחידות. פעם אחת התארח הבעל שם טוב באכסניה שבעיר זו. בבוקר, בזמן שעישן מקטרת לפני התפילה, הביט הבעל שם טוב מחלונו וראה את האומן הולך אל בית הכנסת, כדרכו בכל יום. התפעל הבעל שם טוב מאוד ואמר לבעל האכסניה: "צא וראה מי הוא זה שעבר כעת ברחוב וטלית ותפילין בידו." כשחזר בעל הבית אמר: "אומן הוא שמתעסק בגרביים, הוא בדרכו לבית הכנסת." ביקש הבעל שם טוב לקרוא לאיש שיבוא אליו. אמר לו בעל הבית: "מכיר אני את האיש, דרכיו משונות. בוודאי לא יסכים לבוא לכאן." שמע זאת הבעל שם טוב ושתק. אחר התפילה שלח הבעל שם טוב שליח אל האומן וביקש כי יביא לו ארבעה זוגות של פוזמקאות. בא האיש והביא עימו את הפוזמקאות. שאל הבעל שם טוב: "כמה יעלו לי זוג?" "כל זוג בזהוב וחצי," אמר האומן. "ואם אבקש כי תמכור לי בזהוב אחד, האם תסכים לכך?" שאל הבעל שם טוב. לא ענה האומן דבר. ביקש הבעל שם טוב מאדם אחר שהיה שם, שיתמקח עם האומן על המחיר שהציע הבעל שם טוב. שאל אותו אדם את האומן: "שמא תמכור בפחות מזהוב וחצי?" – "אילו רציתי למכור בפחות הייתי אומר זאת בפעם הראשונה," אמר האומן. שילם הבעל שם טוב את הסכום שנתבקש וקנה ארבעה זוגות גרביים. אחר כך שאל את האומן: "ספר לי, מה מעשיך?" "אני מתפרנס מאומנותי," אמר האיש. "כיצד?" שאל הבעל שם טוב. "בכל פעם אני מכין ארבעים או חמישים זוגות לפחות, ואני מניח אותם בגיגית גדולה שיש לי עם מי חומץ, שם אני דורך את הלבד עד שהגרביים נעשים כתיקונם." "וכיצד אתה מוכרם?" "איני יוצא מפתח ביתי," השיב האומן, "החנוונים באים אל ביתי וקונים ממני את המוכן, ומוכרים לי את הצמר, שממנו אני מכין את הפוזמקאות. רק לכבודך יצאתי במיוחד מביתי ובאתי לכאן, שהרי יוצא אני מביתי רק אל בית הכנסת. אם מצאתי בו מניין, אני מתפלל בציבור, ואם לא – אני מתפלל ביחידות." "ואם צריך אתה להשיא את בניך," שאל הבעל שם טוב, "מניין תיקח כסף לשם כך?" "השם יתברך עוזר לי באומנותי, ומוסיף לי עד שאני יכול להשיא את בניי." ענה האומן. "וכשאתה קם באשמורת הבוקר מה מעשיך?" "המשיך הבעל שם טוב ושאל: "פוזמקאות," ענה האומן. הבעל שם טוב המשיך לשאול: "ותהילים מתי תאמר?" "מה שאני יכול לומר בעל פה – אני אומר," ענה האיש. חייך הבעל שם טוב והשיב לכולם לאחר שהאומן הלך, "זה האיש קדוש הוא, שנהנה מיגיע כפיו כראוי, ולא נזדקק לידי הבריות.. הבעל שם טוב ידע ללמד זכות על כל אחד ואחד ואפילו על היהודי הפשוט ביותר.. וכן נזכה כולנו לנסות ללמוד מדרך זאת, ללמד זכות על כל יהודי באשר הוא.

הרב הגאון הרב ישראל אברג'ל שליט"א

הינה מבואר בדברי רבינו שכאשר מרגיל האדם את עצמו לקיים כל מצוות ה' הבאים לידו, בזריזות, אזי מתעורר ליבו לאהבה את ה' יתברך, הנכבד והנורא, ומחמת גודל האהבה הבוררת בקירבו ממילא כל ליבו ונפשו כמהים וכוספים לקרבת ה' בבחינת הנאמר אצל דוד המלך עליו השלום, "צמאה נפשי לאלהים לאל חי מתי אבוא ואראה פני אלהים". (תהילים מב, ג), וכן הוא אומר, "צמאה לך נפשי כמה לך בשרי..." (שם, סג, ו) וכן הוא אומר 'נכספה וגם כלתה נפשי...' (שם פד, ג). וביותר תגדל תפארתה של מידת הזריזות המעטירה בהשכמת הבוקר שכן נתבאר לעיל (ענף א' ה"ג) שעל ידי קדימת ההשכמה בבוקר בזריזות ובחשק לעבודת ה' יתברך, זוכה האדם לקנות קניין הטהרה בנפשו, ולכבוש את יצרו בידו במשך כל שעות היום כולו, וכאשר כבר מראשית היום זוכה לשלוט על חומריותו ולשעבדו לעבודת קונו, ממילא יהיה לו נקל לקיים את כל דברי השולחן ערוך אשר הוא יסוד כל היהדות ויהיה נשמר מיצרו הרע מראשית ועד אחרית היום בבחינת מה שכתב רבינו המהרש"ו. והינה מטעם זה ברור הדבר מדוע מר"ן השולחן ערוך, פתח את חיבורו הקדוש דווקא בהלכות השכמת הבוקר, ולא בקריאת שמע, כפי שפתחה המשנה, שהרי במידת הזריזות בהשכמת הבוקר, תלויה כל קיום היהדות והדת. וכבר רמז על זה מר"ן החיד"א, "הבא להרגך השכם להרגו". הבא להרגך - היצר הרע, "השכם להרגו" – בהשכמה. והיינו, שבכוח ההשכמה יכבוש את יצרו המסיתו מדרכי חיי התורה והקדושה לחיי חומר ותאוה. (מתוך חלב הארץ, חלק ראשון סימן א' פרק א' עמ' 80).

הרב הגאון שלום ארוש שליט"א

כשהאדם רואה את הטובות שה' עושה עימו, ומכיר טובה לבוראו על כל הדברים היפים שבחיי, אזי שלא הולך לו משהו, הוא אינו מעלה על דעתו כלל להתלונן, או להיות עצוב, אדרבה, מרוב הכרת הטוב הוא מתבייש אפילו לבקש מהבורא על חסרונו, וכשהוא בכל זאת מבקש משהו, הוא מבקש בהכנעה ובלב מלא שמחה והודאה ומבקש מה' רק מתנת חנים. כל אדם צריך להחליט, מה בכך שהדרך לגאולה, הן הפרטית והן הכללית, היא קשה ויש בה ניסיונות? במקום לבכות צריכים להסתכל על הישועות והניסים שרואים בכל רגע ורגע, ולהודול ולהלל ולשבח ורק אז לבקש מהבורא, בבושה והכנעה, באהבה, שימלא גם את חסרונו.. (מתוך שערו בתודה, עמ' 34).

מרן פאר הדור - הרב עובדיה יוסף זצ"ל

- יש אומרים שהשומע ברכת תפילין מחבירו, והוא נמצא בין הנחת תפילין של יד לתפילין של ראש, יענה אמן אחריו. שכיון שהוא מעניין התפילין, אינו נחשב הפסק. ויש חולקים וסוברים שלא יענה אפילו אמן, שגם זה נחשב הפסק. ואם ענה, אינו צריך לחזור ולברך על תפילין של ראש, ושב ואל תעשה עדיף. (ילקוט יוסף, עמ' לב).
- יש אומרים שאם לא בירך בעצמו על התפילין, אלא שמע הברכה מחבירו שנתכוון להוציא ידי חובה, רשאי להפסיק לענות קדיש או קדושה, אולם לדינא, בוודאי שאין להפסיק גם ביוצא בברכת חבירו. (יבי"א ח/ט פב,ג).
- לכתחילה, אין להפסיק בהנחת תפילין של יד לשל ראש, אפילו בשתיקה בלבד. וכל שכן שאין להפסיק באיזה מעשה, כגון נתינת מטבע לחבירו, או אפילו צדקה לעני, כי מעשה נחשב כמו דיבור, שהוא הפסק. מכל מקום, בדיעבד אם הפסיק במעשה בין תפילין של יד לראש, במעשה או בדיבור, אינו צריך לברך על תפילין של ראש, ולפי דרכנו למדנו שאין להוריד את השרוול החולצה כדי לכסות את זרועו בין תפילין של יד לראש, אלא יעשה כן לאחר הנחת תפילין של ראש. (יבי"א ח/ה,ד).
- ולכתחילה יזהר אף שלא ירמוז באצבעותיו, ולא יקרוץ בעיניו, בין הנחת תפילין של יד לראש, ובדיעבד אם עשה זאת אינו מברך על תפילין של ראש, על מצות תפילין. (הליכ"ע ח/א עמ' יח - יבי"א ח/ט פב,ב).

רבנו יוסף חיים - הבן איש חי זצ"ל

גם אצלכם מתווכחים לפעמים מי יחזיק את נר ההבדלה? אז גם בביתו של רבי אליהו חיים אביו של הבן איש חי הקדוש, פעם אחת אירע, שרבי יוסף חיים עוד בהיותו ילד, ואחותו החלו להתווכח באחת ממוצאי השבתות. "אני רוצה להחזיק את הנר" ואילו אחותו גם ביקשה, "לא, אני רוצה..".

רבי אליהו ראה שהילדים מחבבים את המצווה והחליט לעשות "סדר" הוא פתח בשאלה מאתגרת, "מי שיאמר דבר תורה יפה על ההבדלה, ויגיד את הסוד של הברכות, יזכה להחזיק בנר".

מיד הבן איש חי, פתח את פיו הקדוש עוד בהיותו ילד והשיב.. "סדר ההבדלה בראשי תיבות זה - יבנה. יין, בשמים, נר, והבדלה. בהבדלה אנחנו מתחילים מהמקום הנמוך ועולים לגבוה. את היין טועמים עם הפה, שהוא האיבר הנמוך בפנים, וגם החומרי ביותר, כי בעזרתו אוכלים. האף גבוה יותר, וריח הבשמים הוא רוחני יותר מהשתיה והאכילה. אחר כך בא הנר, שאנחנו מביטים בו בעיניים. העיניים רואות רחוק יותר מחוש הריח. ובסוף, בא המוח, שבעזרתו אנחנו מבדילים. בעזרת השכל שלנו, אנחנו מסוגלים לראות מעבר לזמן - גם לזכור מה היה ולנסות לחשב מה יהיה בעתיד. וכך ההבדלה הסדר של הברכות מהנמוך לגבוה. חי"ך רבי אליהו אביו של הבן איש חי, נתן לבנו להחזיק את הנר..

הרב הגאון ראובן אלבז שליט"א

עד כדי כך מגיעים הדברים שמרן גאון עוזנו, אביר הרועים, אבנו עובדיה יוסף זצ"ל שכל שניה שלו היתה מנוצלת ללימוד התורה הקדושה, שאל אותי יום אחד, "רבי ראובן, מדוע אינך יוצא לחו"ל לצורך החזקת הישיבה?" אמרתי לו "ימחל לי רבינו, הרב יעשה לי טובה ולא יבקש שאצא לחו"ל. חושש אני שאם אתחיל עם הנסיעות לגבירים, לא אוכל להפסיק כי מצווה גוררת מצווה, זה נותן לי חצי מליון וזה נותן מיליון, ואז יאמרו לי, סע גם לארגנטינה ולשוויץ ולמרוקו, להונג קונג וכו'.. זו לא רק נסיעה אחת וזהו. לכן אני מבקש שהרב יפטור אותי בבקשה..". "טוב" אמר לי הרב, "אז אני אסע במקומך..". וכך היה. ולא מובן, שהרי כל שניה של מרן זצ"ל, היתה מחושבת לתורה, וכעת הוא מוכן לטוס, ולהטלטל בדרכים, ולהפסיד את שיעוריו הקבועים, ולהקריב הכל, בשביל מה? אלא מרן זצוק"ל, הבין שהעיסוק בנושא התשובה הוא דבר עליון ביותר ונחשב להצלת עם ישראל, הוא רצה לעודדני ולתת למעשי את מלוא החשיבות וההעצמה, לכן כביכול הוא אמר לי "תראה אני מוכן אפילו לבטל מזמני ולצאת עבורך לחו"ל, ולמה? כדי שתדע להעריך במה שאתה עוסק..". רבינו לימד אותנו שכל טירחה הכלולה במילוי תפקידנו, או על ידה אנו עוזרים לשני, למלא את תפקידו, אינה נחשבת לביטול תורה. לפעמים אדם פוגש יהודי רחוק מעולם התורה, וכדי לקרבו אל הבורא הוא נדרש לשבת ולשוחח עימו ברמה שלו, לספר לו פה סיפור ושם בדיחה, כדי לרכוש את ליבו וכך למושכו לאט לאט אל התורה. ועל ידי כך שקירבת את אותו אדם לתורה, לא ידונו אותך בשמיים שהתבטלת מלימוד התורה, כי זה הייעוד שלך והתפקיד שייעדו לך לעשות בשלמות - לקרב יהודי אל ה' יתברך. (משכני אחריו במדבר עמ' לט-מ).

העלון מוקדש לרפואות:

לרפואה שלמה:
אהרון בן שושנה
סימה בת יוכבד

צי'צ'אן בן ביסקה
חזלה בת חביבה
אהוד בן רבקה
דביר בן גאולה
מרים בת אסתר בלור
ראובן בן חנה

העלון מוקדש להצלחת:

מור אבי אוריאל בן ציפורה
עזרא בן נאוה
גיא בן איריס
אלעזר בן כוכבה
נדב בן מלי

מרת אימי ויואן בת נוריה
בת חן בת עירית
בר ושרית ישראל
אליעד אליהו בן אריאלה